

[Glistrup]

andre synspunkter, hvor man i sin selvglade regeringsbeslutning var kommet frem til, at sådan og sådan skulle det nu engang være.

Det blev så altså resultatet, at disse millio-ntallige husstande nu her i de kommende par år må indrette deres økonomi efter, hvor rouletten tilfældigvis standsede hin mandag aften oppe i statsministeriet, uden at de har haft nogen som helst reel mulighed for at øve indflydelse på deres egne arbejdsvilkår. Det er det, vi må konstatere, når vi skal sammenfatte den udvalgsbehandling, der har været, siden det høje ting fredag aften henviste de 5 lovforslag til behandling i folketingets arbejdsmarkedsudvalg.

Men det er jo ikke bare de husstande, jeg her har talt om, som nu uden videre må bøje af for det almægtige diktat, som er givet. Det gælder også hele den danske nations grundlag for at leve videre. Der er det sådan, at der da gud ske lov har været en søndag ind imellem, hvor jeg altså ikke helt har gjort, hvad kristeligt folkeparti gerne ville have mig til at gøre om søndagen, men jeg har i stedet for brugt tiden til at gå igennem det, som vi dog har fået af papir deroppe i arbejdsmarkedsudvalget.

Det viser sig, at det, som den mægtige regerings økonomiske politik hviler på, det er ene og alene en besværgelse af forholdene rundt omkring i den store verden, at de endelig ikke må være, som de er. Overalt, hvor man endelig har skrevet noget fra ministerier-ernes side, har man skrevet, at under forudsætning af, at oliepriserne ikke udvikler sig sådan, som vi alle sammen ved at de udvikler sig, så kan man opnå de og de resultater, og så følger der nogle tal. Men det kan nu engang ikke nytte noget, når vi nu står ved skillevejen, hvor vi skal vedtage hovedgrundlaget for den interne danske økonomi for de næste 2 år, at vi gør det efter deisen, at så må omverdenen, råstofleverandører, olieproducenter osv., knageme se at indrette sig efter, hvad det danske folketing nu vedtager om, hvordan vi skal indrette den offentlige sektor og den private sektor her i landet, og så har de bare at rette sig efter det.

Det havde i grunden været lidt mere realistisk, om man havde tilpasset sig her i folketinget og havde sagt: vi har nu engang denne onde verden, som giver alt for lidt for vores smør og forlanger alt for meget for den olie, de skal levere til os, efter regeringens men-

ning, og så må vi tilrettelægge den økonomiske politik her i Danmark overensstemmende med det, som man nu engang er kommet frem til er de vilkår, hvorunder det danske samfundsliv skal virke.

Men det går altså ikke op i kabalen, som skal holde til, at man fra socialdemokratiets side både skal være gode venner med LO og med de offentlige ansatte og vel også med satellitten venstre, selv om man vel ikke regner den for ret meget mere, for den følger jo bare efter hele tiden som det tynde øl, det har vi set hele vejen igennem. Derfor fører man så ganske klart regeringens økonomiske politik – at dømme efter indholdet af de svar, som vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget – uden at ville tage hensyn til, hvordan forholdene virkelig er i den omliggende verden.

Det er jo ikke, fordi vi kan sige, at det er så slemt og så katastrofalt. Vel er det da rigtigt, at en tønde olie formentlig koster noget mere den 1. oktober 1979 og den 1. oktober 1980, end den kostede den 1. oktober 1978, men alt i alt, når vi tager olieprisstigningerne og råvareprisstigningerne under ét, så er det da ikke anderledes, end at det stort set har flasket sig på en for Danmark særdeles gunstig måde. Danmark har ligget og ligger fortsat lunt i svinget, hvis vi vel at mærke vil indrette os efter realiteterne. Men det gør vi jo ikke.

Hr. Melchior, der jo ikke plejer at være nogen ørn til at fremstille fremskridtssynspunkter, redegjorde i og for sig i indledningen til sit indlæg ved første behandling så fortrinligt for den filosofi, ud fra hvilken regeringen har fremsat sine forslag, nemlig at man forsøger at efterabe den store barbersalon i Chicago, hvor der er ansat så umådelig mange, at de har rigeligt med at bruge tiden til at klippe og barbære sig selv. Regeringen har jo præcis de samme synspunkter, idet man tror, at man kan køre den danske økonomi som noget fuldstændig lukket, noget fuldstændig afsondret over for omverdenen.

Det siger sig selv, at efter at vi nu faktisk har 20 års jubilæum, bortset fra den enkelte undtagelse i 1963, med at have underskud på betalingsbalancen, så måtte en stabiliserende genrejserregering, eller hvad det var for nogle hule festtalelyriske udtryk, man brugte ved denne regerings tiltræden, selvfølgelig arbejde efter, at vi i de kommende år fik overskud